

22.12.19, Telecí, 4. adventní

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji. Iz 2,4

PÍSEŇ 442 Pane dnešek

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, náš Bože!

Tak už je to tady. Po týdnu se tu opět setkáváme v tomto shromáždění i Tvého lidu. A to nám nastává čas adventu. Příchodu Tvého jediného Syna na naši zem. Plni očekávání, jaké to asi bude, Tě za to chválíme a velebíme. Za všechny Tvé mocné divy, jež ukazují ke Tvé slávě. I za Tvé podivuhodné činy, jimiž nás obdarováváš. My je však přijímáme coby nezasloužený dar. Tobě jedinému tak patří náš velký dík. Nezapomínáš, ale pamatuješ na nás zvláště v nadcházejícím období takřka předvánočním. Pane Bože, dal ses nám zjevit způsobem nevídaným a naprosto jedinečným. Sklonil ses až k nám. K nehodným hříšníkům. I za to Ti děkujeme. A prosíme Tě ve Tvém svatém jménu, ujímej se našich slabostí. Nás nedokonalých, ba hříšných. V našem ponížení. Mocí Tvého svatého Ducha prosímě Tě, žehnej tomuto bohoslužebnému shromáždění. Prosímě Tě za dary Tvého svatého Ducha, at nás provázejí tady i tam. Prosíme Tě o moc Tvé slávy, aby působila, jak to jen půjde. Prosíme Tě, dávej nám, k Tobě se obracejícím zakoušet svoji neskonalou dobrotu. Prosíme, ujímej se nás.

1. ČTENÍ Lk 1,39-45

PÍSEŇ 440 Ozvi se

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Hospodine, Pane náš!

Jak vznešené je Tvoje jméno po vsí zemi. Jak jsi svatý a plný milosrdenství. Prokazuješ nám svou moc. Rozháníš, svrháš z trůnu ty naduté, pyšné vladaře. Ujímáš se těch ponižovaných, bezmocných. Přimlouváme se i za všechny hladové po dobrých věcech. I za bohaté, naplň jejich prázdnotu, v níž často žijí a jen ji zanáší domnělým bohatstvím. Přimlouváme se za Tvé služebníky po celé církvi působící. Prosíme Tě ukazuj jim i nám moc svého království. Svě spravedlnosti. Dávej nám poznat i hodnoty nadcházející času, za jehož příchod se velmi přimlouváme. Pane Ježíši Kriste, Ty přicházíš i do našich životů. Naplň nás tou opravdovou radostí. Prosíme Tě za všechno to dobré, za co můžeme být rádi. A přimlouváme se za ty smutné, osamělé, nešťastné. Ale i za netrpělivé, nervozní. Daruj klid a pokoj zvláště tam, kde je třeba. Přimlouváme se za lidi a vztahy mezi nimi. Dej nám dobré mezilidské srozumívání. Pane, smiluj se nad námi a vyslyš i naši společnou modlitbu, když k Tobě voláme, jak nás to naučil Tvůj milovaný Syn: Otčenáš...

POSLÁNÍ Chci říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby ukázal Boží věrnost a potvrdil sliby dané otcům a pohanské národy, aby slavily Boha za jeho slitování, jak je psáno: „Proto vzdám tobě chválu mezi národy a jménu tvému žalmy zpívati budu.“ A dále je řečeno: „Radujte se, pohané, spolu s jeho lidem.“ A opět: „Chvalte Hospodina, všichni národové, a vzdej mu chválu, lid všech zemí.“ A Izaiáš k tomu říká: „Přijde potomek Isajův, povstane, aby vládl národům, v něj budou pohané doufat.“ Řm 15, 8-12

POŽEHNÁNÍ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 485 Král věčný

2. ČTENÍ Lk 1, 46-47

Paní ředitelka z jedné pražské Mateřské školky si stěžovala jednomu mému kolegovi na předvánoční reklamní letáky. Měla je distribuovat dětem. Kdo chce, může podle nich do dané firmy napsat Ježíškovi. Pokud k svému dopisu přiloží oznamkovanou obálku, Ježíšek mu dokonce odpoví! Hodila je rovnou do koše. Tato příhoda dobře ilustruje první, komerční rovinu slavení adventu a Vánoc. Český advent, a ještě více české Vánoce jsou totiž nepřehledným chuchvalcem církevních, lidových, rodinných i komerčních tradic a motivů. Druhou rovinu bychom mohli nazvat třeba "estetickou". O Vánocích a adventu chceme být více než jindy obklopeni hezkými věcmi – věnci, svíčkami, přírodní i svítivou výzdobou... Třetí rovina slavení adventu a Vánoc je morální. Lidé vědí, že by k sobě měli být tak nějak hodnější a vstřícnější. Takže nikdy jindy se nevybere na potřebné více než o adventu a o Vánocích. Čtvrtá rovina, nám křesťanům nejbližší, je rovina duchovní. Křesťané si připomínají, že do dějin světa zasahuje různými způsoby samotný Bůh. Ty roviny se neodlučitelně prolínají, někdy se doplňují, jindy si odporují.

Jako inspiraci pro křesťanské prožívání našeho letošního adventu jsem pro dnešní neděli připravil kázání o pramenech adventní radosti.

Má duše Boha velebí, chválu vzdává, Pánem je nejen na nebi, buď mu sláva. Prvním pramenem adventní radosti, který nám otvírá Mariina píseň, jsou osobní příběhy víry. Mariin osobní příběh. Jak se to stalo? Čím to bylo, že zrovna Marii, obyčejné dívce, navíc panně, se dostane toho neobyčejného skoro až podivuhodného daru? A co to bylo, co vzbudilo takovou radost? Že by těhotenství? Třeba, ale jak může panna otěhotnět... Jistě, očekávání nového života, narození potomka bývá tak radostné. Ale je v tom i víc.

Ještě, než k onomu chvalo zpěvu dojde, setká se Marie s Alžbětou, další to osoby v tom. A proběhne přitom velmi zvláštní hnutí nenarozených. Když totiž Marie Alžbětu pozdraví, Alžběta to uslyší a Jan v jejím těle poskočí. Což patrně jeho matka pocítí a z naplnění Duchem svatým zvolá velikým hlasem, jak je ta Marie požehnaná až nade všechny i se svým plodem a jak to, že ke mně vůbec přichází. Totiž matka mého Pána. A dokonce prozradí, jak na to všechno přišla a dodá slova o blahoslavenství víry ve splnění, co jí bylo od Pána řečeno. Což bychom se dostali ještě o kousek zpět toho velkého Mariina příběhu, ale zůstaňme u jejího osobního vyznání.

Husté, že. Tolik radosti a těch podivuhodností. Požehnaná matka mého Pána, blahoslavená z víry. To není jen tak, tohleto. Co by se muselo stát nám, vám, mně, tobě, abychom se opravdu měli z čeho radovat? Jak přichází Bůh k člověku, k tobě, k nám? Co

s námi Bůh dělá a co víra v něj? Vlastně se to dá těžko popsat, jako by to člověk musel sám zažít. Známe sice příběhy uvěřivších lidí, co je v životě moc nepotkávalo, a pak je potkalo, jak k víře došli... Setkáváme se tu s velmi osobním příběhem víry. Uvěřím tomu, co se mi od Pána stalo. A že to stojí za to. Tak velebí duše má Pána, tak jása můj duch v Bohu, mém spasiteli. Což však není vše. Dokonce i všechna pokolení, národy budou Marii od teď blahoslavít. Pouhou služebnici v jejím ponížení. Jak veliká osobní důvěra v Boží vůli!

Bůh s námi jedná jako s jednotlivci. Maria vypráví svůj příběh víry. O Božích příchodech do svého života bychom zřejmě mohli vyprávět skoro všichni nějaký svůj příběh. To je první pramen adventní radosti.

Ta radost se zdvojuje ve společenství víry. Je to zvláštní Boží záliba, Boží koníček, jednat v rámci světových dějin s celými skupinami lidí. Víra sice u jednotlivce začíná, ale hned vzápětí ho přivádí do skupiny Božích vyznavačů.

Marie se raduje i z toho. Jako správná Židovka připomene boží věrnost Izraeli: „(Hospodin) se ujal svého služebníka Izraele, pamětliv svého milosrdenství, jež slíbil našim otcům, Abrahamovi a jeho potomkům na věky.“

Místo složitých teologických úvah připomenu jeden motiv ze setkání s rabínem Karolem Sidonem. Zdůraznil nám, jak velká

síla je v tom, když Boží pečeť nenese jen jeden osamělý člověk, ale celý národ. Bůh začíná u jednotlivců, ale cílem jeho působení jsou vztahy mezi lidmi velké skupiny. Svůj život víry nemůžeme plně rozvinout jako sólisté. Být Božím vyznavačem – ať už Židem nebo křesťanem – znamená být součástí týmu. Osamělý křesťan je jako osamělý fotbalista. Může si maximálně sám kopat s míčem, ale fotbal to není.

Pokud někde máme společenství, které vnímáme jako svou duchovní rodinu – ať už zde nebo v jiném kostele či modlitebně – připojme se k Marii a chvalme Boha. Chvalme ho s radostí za to, že naše malé osobní příběhy spojuje v jeden větší.

Bůh, který k nám v adventu i jindy přichází, začíná u jednotlivců. Tyto jednotlivce pak spojuje do společenství svých vyznavačů – do celku Izraele, do celku církve. Ale to stále není všechno.

Marie ve své písni ohlašuje i to, že Boží moc převrací i dávné řády velkého světa. A to je něco. Dokonce se tu udává cosi na způsob "Boží revoluce": *Prokázal sílu svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně; vladaře svrhl z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou.* Oproti všelijakým pyšně se v sobě vzhlížejícím mocnostem staví moc Kristovu plnou lásky, spravedlnosti. Naproti dějinám velkých říší, často pomíjivých, nechává působit dějiny evangelia. Proti životům boháčů

a celebrit, peněžně možná zabezpečených, leč jinak životně často dosti nešťastných předkládá obyčejný život s Bohem, naším spasitelem. A onen obyčejný život projevuje se skromností, pokorným postojem věřícího tváří v tvář Boží všemohoucnosti a moudrosti, třebaže lidský rozum nemůže porozumět Božím cestám ani se nemůže podílet na jejich uskutečnění. Proto zpíváme s Marií i její chvalozpěv o Božím milosrdenství, které je nad každým životem, byť se nám zdál prauboze pustý.

Když totiž Marie zpívá svou píseň, že Pán Bůh „sházel mocné z trůnu a ponížené povýšil“ – tak překládají králičky –, zpívá ji do doby, kdy se to jeví zcela opačně. Na trůnu římských císařů sedí vladař, který pevně drží v rukou světovou politiku a ponížený Izrael je dál v poddanství. Mariina víra však vidí něco jiného. Vždyť víra znamená vidět budoucnost tak, jak ji vidí Bůh. Víra znamená vědět, že tato budoucnost se už teď prolamuje do mého života. Jsme v náručí Boží lásky, která za námi přišla, která nasycuje náš hladový život; nejen Marie, i my s ní oslavujeme svého Pána a Boha.

Bůh s námi jedná zcela osobně. Pak nás shromažďuje do svých společenství, kde nás učí i dějiny velkého světa vidět svým pohledem. Všechny tři tyto pramínky adventní radosti se pak slévají v řeku požehnání, která se ohlašuje v příchodu Ježíše Krista, Božího spasitele. Zatím je to jen malý klouček v lůně Marie, své matky. Za

několik desetiletí se ovšem jeho život stane veletokem požehnání pro všechny. Každého osobně bude zvat na svou cestu: Pojď za mnou. O církvi řekne, že ji tok času ani selhání hříchu či brány pekel nepřemohou, a bude tady jako Boží znamení stále. A také ohlásí velkou Boží revoluci při jeho druhém velkém příchodu. Že to totiž bude jednou on, před kterým budou posuzovány osudy všech lidí, největších monarchů i nejmenších a nenápadných ztracenců našeho světa.

„*Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?*“ ptá se s úžasem a s radostí Alžběta, Mariina příbuzná. Jak to, že i já, malý človíček ztracen ve velkých světových dějinách, jsem objektem laskavého Ježíšova zájmu, zájmu Spasitele světa?

Tuto čtverou křesťanskou inspiraci jsem vám chtěl nabídnout na konci adventu. Kéž prameny adventní radosti naplní všechno naše adventní prožívání! Když budeme nakupovat dárky a dobroty, ať je to s láskou a s radostí k těm, které nám Bůh svěřil a se kterými budeme advent a Vánoce slavit. Když se budeme obklopotvat hezkými věcmi, ať nám připomenou nádheru a krásu Boží lásky, která vytrvale hledá způsoby, jak přicházet do lidských životů. A když na sebe budeme chtít být hodní, tak ať nám to jde bez přetvářky, s vědomím Božího zájmu o všechny lidi kolem nás (našeho světa), velké i malé.